

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: Občanské sdružení Voda z Tetčic, o. s., se sídlem Hybešova 178, 664 17 Tetčice, proti žalovanému Ministerstvu dopravy, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, P. O. Box 9, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2009, č. j. 508/2009-120-STSP/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2009, č. j. 508/2009-120-STSP/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2009 povolil Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, k žádosti stavebníka Ředitelství silnic a dálnic stavbu „Silnice I/51 Hodonín, obchvat“; mezi povolenými stavebními objekty byla i dešťová kanalizace (SO 301 – 304). Ve výroku rozhodnutí rovněž krajský úřad zamítl námitky podané žalobcem. Žalobce se domáhal toho, aby o stavbě těchto objektů – které jsou vodním dílem – rozhodl speciální stavební úřad; tvrdil také, že povolovaná silnice je účelovou komunikací, což právě zakládá nutnost rozhodnout o objektech kanalizace v samostatném vodoprávním řízení, a vznášel i další námitky týkající se ochrany vod. Krajský úřad (dále též „KÚ JMK“) uvedl, že povoluje tyto stavební objekty jako součást silnice I. třídy v souladu s § 12 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích; k rozhodnutí o nich je tedy příslušný.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 7. 2009 zamítl žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí, a rozhodnutí potvrdil. Podle projektové dokumentace se v této věci jednoznačně jedná o silnici I. třídy určenou pro mezinárodní a dálkovou dopravu; taková silnice nemůže mít parametry veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Připustit správnost žalobcova argumentu by znamenalo, že by vůbec nemusela existovat struktura speciálních stavebních úřadů pro jednotlivé kategorie a

třídy pozemních komunikací a veškeré stavby pozemních komunikací by povoloval obecní úřad obce s rozšířenou působností, který plní funkci speciálního stavebního úřadu ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací. Takové pojetí je však v rozporu s § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Dále podle § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je kanalizace součástí silnice, slouží-li výhradně k odvádění povrchových vod z této komunikace; právě tak tomu je v této věci. Součást silnice nemůže být samostatným předmětem právního vztahu a sdílí s věcí hlavní, tedy silnicí I. třídy, její právní režim.

Žalobce, který při své činnosti usiluje o ochranu vod, v žalobě proti rozhodnutí žalovaného zdůraznil, že jeho cílem v této věci není znemožnit stavbu silnice, ale dosáhnout toho, aby věc byla projednána zákonným způsobem. Podle žalobce nesplňují stavební objekty vodních děl podmínku § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Výstavbou komunikace vzniká nezařazená dopravní cesta; teprve rozhodnutím silničního úřadu podle § 3 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace zařazena do kategorie podle § 2 zákona. Toto rozhodnutí však lze vydat až ohledně kolaudované stavby. Povolené kanalizace a kanalizační objekty tedy nemohou být součástí zatím nerealizované a právně neexistující dopravní cesty, která nebyla a dosud ani nemohla být zařazena do kategorie „silnice“. Je nepochybné, že má-li vzniknout silnice I. třídy, musí být také takto vyprojektována; jen na základě technicko-stavebních parametrů však nelze dosud nehotovou a k užívání neschválenou komunikaci právně klasifikovat jako silnici I. třídy. To se stane až rozhodnutím podle § 3 zákona o pozemních komunikacích; teprve v tomto okamžiku lze hovořit o součástech silnice, pokud ovšem kanalizace a kanalizační objekty splní požadavky § 12 zákona o pozemních komunikacích.

Žalobce svou argumentací nepopírá příslušnost speciálních stavebních úřadů; ta je ale dána budoucím dopravním významem dané dopravní cesty, což nelze zaměňovat s její právní klasifikací, která tu v okamžiku povolení stavby ještě být nemůže. Stejně tak sdílet stejný právní režim se silnicí I. třídy může dešťová kanalizace až v okamžiku, kdy dopravní cesta získá právní status silnice I. třídy. Požadavek na shodný právní režim krom toho neznamená, že správní řízení ohledně komunikace a ohledně kanalizace musí vést stejný správní úřad – zejména v případě, pokud přímo zákon č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon), stanoví, že jde o vodní dílo.

Mezi vodní díla podle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona patří i kanalizační stoky a kanalizační objekty; naproti tomu zákon o podzemních komunikacích samostatně neřeší otázku, zda je kanalizace vodním dílem. Vodní díla přitom může povolovat pouze vodoprávní úřad. Speciální stavební úřad – odbor dopravy Krajského úřadu Jihomoravského kraje – tedy překročil své pravomoci, když povolil výstavbu vodního díla; jeho rozhodnutí je proto nicotné.

Povolení dešťové kanalizace v jiném než vodoprávním řízení žalobce diskriminuje. V řízení podle zákona o pozemních komunikacích by se jeho námitky měly týkat jen okruhu otázek podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), kdežto jako účastník řízení podle vodního zákona by mohl uplatnit také své námitky podle vodního zákona. Ostatně název „dešťová kanalizace“ je zavádějící, protože do vpustí dešťové kanalizace vtéká v zimě roztok tvořený deštěm nebo sněhem a chemickým posypem; nejde tedy pouze o dešťové vody, ale v zimním období také o vody odpadní ve smyslu definice § 38 odst. 1 vodního zákona, jejichž vypouštění do povrchových nebo podzemních vod vyžaduje povolení k nakládání s vodami. Výstavba komunikace s kanalizačními stokami má za následek, že vodné roztoky chemikálií jsou soustředěny vždy do jednoho bodu, což se může dotknout vodních a mokřadních ekosystémů, a tedy zájmů hájených zákonem č. 114/1992 Sb. Pouze vodoprávní úřad může hodnotit účinek povolovaného technického řešení vodního díla na povrchové nebo podzemní vody.

Odbor životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje dne 7. 5. 2008 sdělil, že věcně a místně příslušným úřadem pro vyjádření podle § 18 vodního zákona a souhlasu podle § 17 vodního zákona je vodoprávní úřad první instance, konkrétně Městský úřad Hodonín. Žalobce však v rozhodnutí I. stupně nenašel žádnou zmínku o vydaném souhlasu nebo vyjádření. Ačkoli vyjádření Městského úřadu Hodonín ze dne 29. 4. 2008 (doplněno dne 7. 10. 2008) a ze dne 22. 5. 2008 se zmiňují o kanalizaci, není to vyjádření dotčeného orgánu – vodoprávního úřadu. O existenci takového vyjádření nebo souhlasu se nezmínil ani žalovaný. Krom toho vyjádření odboru životního prostředí KÚ JMK je nedostatečné: tento odbor měl informovat odbor dopravy KÚ JMK, že vodní díla může povolit pouze vodoprávní úřad. V podkladech rozhodnutí I. stupně chybí i výjimka podle zákona č. 114/1992 Sb., kterou požaduje vyjádření Správy CHKO Pálava v Mikulově ze dne 12. 7. 2006.

Odůvodnění rozhodnutí I. stupně považuje žalobce za nedostatečné. Krajský úřad nevyvrátil žalobcovo tvrzení, že kanalizace je ze zákona vždy vodním dílem a ve fázi povolování stavby o ní nemůže rozhodovat silniční správní úřad; na jeho námitky reagoval jednou větou. Ani žalovaný se řádně nezabýval odvolacími námitkami; zcela chybí odůvodnění k námitkám ve věci ochrany vod. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že až na námitku týkající se chybějícího vyjádření/souhlasu vodoprávního úřadu jsou všechny žalobní body založeny na žalobcově přesvědčení, že stavební objekty SO 301 – 304 by měly být povoleny jiným speciálním stavebním úřadem jako vodní dílo; v této otázce žalovaný trvá na svém názoru vyjádřeném v rozhodnutí. Projektovou dokumentaci posoudil i úřad věcně a místně příslušný pro vyjádření a udělení souhlasu podle vodního zákona – Městský úřad Hodonín, odbor životního prostředí. Ten ve svém vyjádření ze dne 3. 7. 2008 taxativně označil stavební objekty, které jsou vodním dílem a k jejichž zřízení je třeba povolení vodoprávního úřadu podle § 15 vodního zákona. Žalobci nebyla odňata žádná zákonná práva; využil ovšem jen práva podat námitky a posléze odvolání (tj. nenahlížel do spisu, neseznamoval se s podklady pro vydání rozhodnutí). Řízení o povolení stavby pozemní komunikace je řízením návrhovým a správní orgán v něm posuzuje stavbu, kterou stavebník hodlá postavit; není tu důvod pro zahajování řízení o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice nebo silnice I. třídy. Žalovaný dále uvedl, že veškeré podmínky vyjádření odboru životního prostředí KÚ JMK ze dne 7. 5. 2008 i Správy CHKO Pálava v Mikulově ze dne 12. 7. 2006 byly dodrženy a další vyjádření, souhlasy a povolení jsou součástí spisu stavebního úřadu (Městský úřad Hodonín, odbor životního prostředí – souhlas vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2006, doplněný dne 21. 7. 2008; KÚ JMK, odbor životního prostředí – výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů ze dne 14. 7. 2008; Správa CHKO Pálava – výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněného druhu ze dne 13. 8. 2008). Žalovaný závěrem podotkl, že žalobce nezná dostatečně místní poměry a jeho neopodstatněné připomínky protahují možnost realizace dlouho připravované a velmi žádoucí stavby; to má v konečném důsledku negativní vliv na zdraví obyvatel Hodonína. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice ze dne 23. 4. 2010 uvedl, že dovolává-li se žalovaný vyjádření Městského úřadu Hodonín, odboru životního prostředí, ze dne 3. 7. 2008, připouští, že celá konstrukce povolovacího řízení není postavena na ustanoveních zákona, ale pouze na výkladu zákona provedeného městským úřadem formou vyjádření. Vodní zákon a zákon o vodovodech a kanalizacích přitom přesně stanoví, co vodním dílem je a co není. Nejde tu ani o rozhodnutí v pochybnostech podle § 55 odst. 3 vodního zákona. Dále žalobce zdůraznil, že pokud by stavební objekty SO 301 – 304 nebyly vodními díly, nemohla by být jejich projektová dokumentace zpracována autorizovaným inženýrem pro stavby vodního

hospodářství a krajinného inženýrství (jako v této věci) a řízení by muselo být zastaveno. To, že žalobce v řízení nevystupoval aktivněji, je dáno jeho teprve následně přiznaným účastenstvím v řízení. Termíny právních úkonů (podání námitek a vyjádření k podkladům rozhodnutí) měly být žalobci určeny formou usnesení, nikoli jen přípisem. Žalobce setrval na tom, že žalovaný zcela ignoroval jeho námítky z oblasti vodního zákona a ochrany spodních vod. Podotkl, že správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést všechny podklady pro své rozhodnutí; pouze ty konkrétní součásti spisu, které jsou zmíněny v odůvodnění, jsou zákonnými podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný měl možnost napadené rozhodnutí I. stupně změnit či jinak doplnit; byl také povinen řádně zdůvodnit zamítnutí odvolání, například poukazem na až nyní uváděné vyjádření Městského úřadu Hodonín ze dne 3. 7. 2008. Toto vyjádření není uvedeno v odůvodnění rozhodnutí I. ani II. stupně; není tak podkladem rozhodnutí. Totéž platí o souhlasu vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2006 a o výjimkách udělených KÚ JMK a Správou CHKO Pálava. Navíc souhlas vodoprávního úřadu byl zcela jistě vydán k jiné verzi projektové dokumentace (ta byla zpracována 30. 11. 2004, tedy ještě před nabytím právní moci územního rozhodnutí; k tomu žalobce rozpracoval svou námitku, podle níž projektová dokumentace nesplňovala požadavek stavebního zákona na dodržení obecných požadavků na výstavbu). Vodoprávní souhlas podle § 17 vodního zákona lze samostatně přezkoumat ve správním soudnictví; není jej tak možné měnit či doplňovat pouhým vyjádřením ze dne 21. 7. 2008. Správní orgány v obou stupních byly povinny vyhodnotit žalobcovy námítky; zjistily by, že směřují proti obsahu (až nyní označeného) vyjádření Městského úřadu Hodonín ze dne 3. 7. 2008 a souhlasu vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2006 (doplněného 21. 7. 2008); ony samy totiž nejsou věcně příslušné k řešení námitek z oblasti vodního zákona. Správní orgán I. stupně měl postupovat podle § 114 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), žalovaný pak podle § 149 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Dále žalobce poukázal na to, že vypouštění zasolených vod také přispívá k nadlimitnímu znečištění vodních toků.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo přiznáno účastenství v řízení usnesením krajského úřadu ze dne 20. 2. 2009; přípisem z téhož dne mu krajský úřad oznámil, že ve lhůtě patnácti dnů od doručení přípisu může podat námítky a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce podal včasné námítky dne 16. 3. 2009; uvedl zde, že kanalizační objekty může povolit pouze vodoprávní úřad (užil přitom argumentaci obsaženou i v žalobě, podle níž jsou objekty dešťové kanalizace vodním dílem: projektoval je autorizovaný inženýr pro stavby vodního hospodářství; nelze hovořit o součásti komunikace, dokud komunikace právně neexistuje; do kanalizace budou odtékat i odpadní vody, tj. srážky smísené s chemickým posypem silnice, takže nejde o výlučně „dešťovou“ kanalizaci; kdyby kanalizaci povoloval vodoprávní úřad, mohl by žalobce uplatnit i námítky týkající se ochrany vod). V odvolání podaném dne 21. 4. 2009 své výtky zopakoval a trval na tom, aby se těmito jeho námitkami týkajícími se ochrany vod zabýval vodoprávní úřad. Součástí správního spisu jsou mj. tyto žalovaným zmíněné dokumenty:

- rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru životního prostředí, ze dne 13. 12. 2006, kterým se vydává souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) a c) vodního zákona k dále vyjmenovaným stavebním objektům (mezi nimi jsou i SO 301 – 304 Dešťová silniční kanalizace) a stanoví se podmínky pro provádění stavby, a dále doplňující sdělení ze dne 21. 7. 2008;
- vyjádření KÚ JMK, odboru životního prostředí, ze dne 7. 5. 2008, podle něž je úřadem příslušným k poskytnutí vyjádření a souhlasu podle § 18 a § 17 vodního zákona, Městský úřad Hodonín;

- vyjádření Městského úřadu Hodonín, odboru životního prostředí, ze dne 3. 7. 2008, v němž tento úřad jako vodoprávní úřad sděluje, že záměr je při dodržení stanovených podmínek možný; je tu označeno dvanáct stavebních objektů (S0 315 a výše), které jsou vodním dílem a vyžadují povolení vodoprávního úřadu;
- rozhodnutí KÚ JMK, odboru životního prostředí, ze dne 14. 7. 2008, jímž se povoluje výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů;
- rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Pálava ze dne 13. 8. 2008, jímž se povoluje výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných druhů.

V rozhodnutí I. stupně se krajský úřad ve výroku (str. 12 a 14) i v odůvodnění (str. 38) výslovně zmínil o vyjádření KÚ JMK ze dne 7. 5. 2008 a o rozhodnutí Správy CHKO Pálava, jímž se uděluje výjimka, ze dne 13. 8. 2008.

Žaloba je důvodná.

Podle § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích jsou kanalizace – včetně úprav k odvádění vody, lapolů a sedimentačních nádrží – součástí dálnice, silnice nebo místní komunikace jen tehdy, slouží-li výlučně k odvádění povrchových vod z této komunikace. V ostatních případech je součástí pouze dešťová vpust' s šachtou a přípojkou do kanalizačního řádu. Podle § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je speciálním stavebním úřadem pro stavbu dálnice, silnice, místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace příslušný silniční správní úřad.

Podle § 15 odst. 1 vodního zákona je k provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich odstranění třeba povolení vodoprávního úřadu. Mezi vodní díla patří podle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona i stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací.

Žalobce tvrdí, že povolení k výstavbě kanalizačních objektů uděluje vždy pouze vodoprávní úřad jako speciální stavební úřad [§ 15 odst. 1 a § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona]; argumenty, o něž tento svůj názor opírá, však nemůže soud přijmout. Nepochybně status dálnice, silnice nebo místní komunikace získává již hotová komunikace až v důsledku rozhodnutí silničního úřadu (§ 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích: *O zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.*); z toho však nelze dovozovat, že až do vydání takového rozhodnutí nemá komunikace, která je zamýšlena a projektována např. jako silnice, žádné součásti. Sám žalobce připouští, že příslušnost speciálního stavebního úřadu, jímž je v případě pozemní komunikace silniční úřad, je dána budoucím dopravním významem dané komunikace; to ostatně plyne z výše citovaného § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Příslušnost se řídí určením stavby, která má teprve vzniknout; stejně tak zákon dává odpověď na otázku, co vše je součástí dané komunikace, již pro potřeby stavebního řízení – nikoli až pro budoucí stav, kdy bude komunikace dostavěna a kolaudována. Je tedy přímo povinností stavebníka, zamýšlí-li pro budoucí komunikaci takovou kanalizaci, která bude odvádět výlučně povrchové vody z komunikace, aby do žádosti o stavební povolení adresované silničnímu úřadu zahrnul i tuto kanalizaci. Je-li (má-li být) kanalizace součástí silnice, nelze o jejím vzniku a o jejích parametrech rozhodovat odděleně, mimo řízení před silničním úřadem. Pravidlo obsažené v § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je tedy v tomto ohledu speciální k § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona: kanalizace, která je projektována výlučně k odvádění povrchových

vod z komunikace ve smyslu § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, je součástí silnice, a není tedy vodním dílem.

Rozhodnutí v I. stupni tedy není nicotné a vydal je příslušný speciální stavební úřad. Na tom nic nemění ani skutečnost, že část projektové dokumentace týkající se dešťové kanalizace (SO 301 – 304) zpracoval autorizovaný inženýr pro stavby vodního hospodářství a krajinného inženýrství. Taková specializace neznamena, že dotyčný odborník může projektovat pouze vodní díla ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona a že jím zpracovaná dokumentace nemůže být podkladem pro rozhodování silničního úřadu.

Krom toho zájmy ochrany vod nebyly ve stavebním řízení v I. stupni pominuty, jak o tom svědčí rozhodnutí Městského úřadu Hodonín jako vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2006, kterým byl udělen souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) a c) vodního zákona a byly stanoveny podmínky pro provádění stavby, a vyjádření téhož úřadu ze dne 3. 7. 2008, podle něž je stavební záměr možný, s upozorněním, že některé stavební objekty zahrnuté do projektové dokumentace (nikoli ovšem SO 301 – 304 Dešťová kanalizace) vyžadují povolení vodoprávního úřadu.

Dále není pravda, že by rozhodnutí I. stupně neobsahovalo informaci o výjimce udělené Správou CHKO dne 13. 8. 2008. O rozhodnutí správy CHKO se rozhodnutí I. stupně zmiňuje na str. 14 dole; dále je o něm zmínka v seznamu vyjádření a stanovisek na str. 38 nahoře.

Důvodná je ale námitka, podle níž se žalovaný vyjádřil k žalobcovu odvolání pouze stručně a nevyčerpal celý jeho celý obsah, a to konkrétně v části týkající se ochrany vod.

Tato námitka byla v obecné podobě vznesena již v žalobě; žalobce ji podstatně rozšířil až ve své replice – do té míry, že by za normálních okolností bylo možno ji považovat za nový a opožděně uplatněný žalobní bod – nicméně soud se touto námitkou zabýval. Žalobce totiž nemohl tuto námitku uplatnit dříve, neboť se až z vyjádření žalovaného dozvěděl o existenci rozhodnutí Městského úřadu Hodonín jako vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2006 [kterým se vydává souhlas podle § 17 odst. 1 písm. a) a c) vodního zákona k dále vyjmenovaným stavebním objektům a stanoví se podmínky pro provádění stavby], a o existenci vyjádření Městského úřadu Hodonín jako vodoprávního úřadu ze dne 3. 7. 2008 [které označuje stavební záměr za možný, vyjmenovává dvanáct stavebních objektů, které jsou vodním dílem a vyžadují povolení vodoprávního úřadu, a stanoví podmínky pro provádění stavby]. Ačkoli správní orgán I. stupně ve svém obsáhlém rozhodnutí (45 stran) vyjmenoval řadu vyjádření a stanovisek dotčených správních orgánů a do výroku svého rozhodnutí zahrnul požadavky těchto orgánů na prováděnou stavbu, o žádném z právě uvedených dokumentů se nezmínil. Zejména to bylo na místě ve vztahu k vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 3. 7. 2008 (rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2006 bylo vydáno v samostatném řízení a bylo možno proti němu podat odvolání; nejde tedy o závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu); z rozhodnutí, jímž se povoluje stavba, totiž není zřejmé, že k zamýšlené stavbě se mohl vyjádřit i věcně příslušný orgán, jehož úkolem je ochrana vod.

O tom, že v průběhu řízení na I. stupni byl osloven i vodoprávní úřad, který k věci vyjádřil své stanovisko a formuloval své podmínky, není v rozhodnutí I. stupně ani zmínka. Žalobce tedy v odvolání nemohl uplatnit konkrétní námitky vztahující se k ochraně vod (totiž že zasolené vody vzniklé smísením chemického posypu se srážkami budou pomocí dešťové kanalizace soustředěny do jednoho bodu, což může ohrozit podzemní vody); nadále však požadoval, aby se jeho námitkami zabýval vodoprávní úřad. Jelikož v řízení si stavebník obstaral a správnímu orgánu I. stupně předložil mj. závazné stanovisko Městského úřadu v Hodoníně jako vodoprávního úřadu (z něž měl správní orgán vycházet jako z podkladu pro své rozhodnutí a jež měl zahrnout do výroku svého rozhodnutí), měl žalovaný v řízení o odvolání dospět k závěru, že odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska a měl si ve

smyslu § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od nadřízeného orgánu – tj. od Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí (bez ohledu na to, že základní odvolací námitce, podle níž měl o celé žádosti o stavební povolení objektů dešťové kanalizace rozhodovat vodoprávní úřad, žalovaný nepřisvědčil, a za pravdu jí nedává ani soud). Pokud tak neučinil, omezil žalobce na procesních právech, která mu jako účastníku řízení náleží: žalobcovo odvolání totiž nebylo projednáno ve své úplnosti, a tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť není předem zřejmé, jak by se k věci postavil nadřízený vodoprávní úřad a zda by v důsledku jeho vyjádření byly změněny podmínky pro provedení stavby. Soud si je vědom toho, že žalobce nepatří k „místním“ a že jeho názory na věc nemusí být nutně fundované; je však příkazem zákona, aby se občanská sdružení, jejichž posláním je ochrana přírody a krajiny, účastnila řízení, která se mohou dotýkat zájmů ochrany přírody a krajiny, pokud projeví vůči správnímu orgánu takové přání. Sám žalobce přitom ve stanovách neomezil svou územní působnost, takže může ve zmíněných řízeních vystupovat i mimo region svého sídla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2005, č. j. 5 As 44/2003-119, www.nssoud.cz).

K dalším námitkám, které žalobce uplatnil až v replice (forma výzvy k seznámení s podklady, nedodržení obecných požadavků na výstavbu v projektové dokumentaci), soud nepřihlížel, neboť byly podány až po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby [§ 71 odst. 2 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“)]

Žalobce tedy uspěl s žalobním bodem, podle něž se měl jeho odvolacími námitkami týkajícími se ochrany vod zabývat vodoprávní úřad, jemuž měla být věc předložena postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu; městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Jelikož žalobce byl v tomto řízení úspěšný, soud mu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková